

Олег Зинич

Контroversії щастя людського
ностальгія забутих мрій,
плач і сміх гобелени – для кого?
Це відомо Тобі, Одній...

Ти инша. Ти инакша від всього, що тебе оточує. Непотрібно гламуру, порожніх голосних декларацій і заїжджених фраз. Навіщо? Тобі не треба рекламних щитів – вони уява і бажання зовсім не тих, хто хоче сказати – ти инша. Це радше навпаки – нав'язливість ствердити твою універсальність. Тебе поєднують не лише з відпочинком, твої світлини «ліплять» навіть поряд із купою будівельних матеріалів, дрельок і профільної арматури, бо ти невід'ємна складова реклами, і так рідко тебе зображують біля домашнього вогнища, щасливою. Ти инша – ти жінка двадцять першого сторіччя... Як би не хотілося написати, висловити, якою ти є, – цього буде замало. Слова здаються смішними, бо не відповідатимуть дійсності, яка, мов хамелеон, змінює свої кольори від паскудно-сірого до яскраво-рожевого.

Світ. Не варто говорити, смакувати, наскільки він є паскудний чи добрий. Він є такий, який є, і ми в ньому живемо. Звичайно, дивимось по-різному на його «натюрморти», до речі, і тут оптимізм жінки несамовитий. Так-так, вміти прикрасити стіл, приготувати «з нічого» смачну вечерю – треба бути навіть не чарівником (бо він вміє різні «вар'ятські» дії), а просто звичайною жінкою.

Сучасна Україна – це символ жінки. Використати, продати, оголити, показати її меншовартість, слабкість, зрадити – цю суспільну патологію можна продовжувати без кінця. Жінка в державі, у вирішенні важливих справ – рідкість. Хто ти? Чому мусиш поневірятися на заробітках, миючи підлоги іноземцям? Доглядати чужих, залишивши вдома своїх дітей? Звідки беруться повії? Навіщо сидиш за копійки в базарній ятці? Ці запитання без відповіді. Безглузді пояснення: таке життя...

Українську культуру споконвіку пронизує повага і гречне ставлення до жінок. Це не сарказм. Дівчата, виходячи заміж, мали право відмовляти некоханим, старим, підносячи гарбуза. Але у ХХ сторіччі древню українську цивілізацію хліборобів було знищено, Україну залито брудом. Відбувається руйнація сім'ї, навіть приховане протистояння між чоловіком і жінкою. Звідси віяння фемінізму, який є неприродним для українських жінок. Вони инакші – шляхетність, відданість, чутливість, прагнення родинного тепла – це пульсує в їхніх венах.

Чого хоче сучасна жінка? Купу грошей? Щоб чоловіки народжували замість них дітей і сиділи вдома, заляпані по вуха дитячою їжею, а їхні жінки займались кар'єрою і ходили на вечірки? Ні. Хоче такого чоловіка, котрого навіть не треба буде питати, чого вона хоче. Зустріти такого, заради кого можна відкинути весь її досвід фемінізму. Бог створив цей світ таким, що жінок, готових зустріти таких чоловіків, є набагато більше, аніж «дарунків долі» жінкам. Адже для багатьох жінок упереджене ставлення до чоловіків розпочалося саме тоді, коли із поривання йти за ним на край світу насміявся якщо не він, то саме життя.

Сьогодні часто чуємо, що чоловіки йдуть не в бій, а кудись у безпечне місце, подалі від боїв домашніх. А світ, якщо розібратися, так само нещадно буремний і так само безжально суворий. Але він інший. І жінка поступово зрівнялася із чоловіком і в шляхетності, і в паскудстві. Жінка перестала бути хранителькою, чоловік перестав бути охоронцем.

Це схоже на замкнуте коло. Народжується дитина – перші ковтки повітря, перші враження, усмішка. Але вона вже відчуває, знає, чи бажаною вона є, чи хотіли батьки її народження. О, зачекай, перед цим ще було перебування в пологовому будинку з «особливим» ставленням до породіллі, а ще день, місяць чи рік щастя її батьків, які навіть не зауважили, як «вивітрився» ефір любови. Натомість з'явилися сварки, байдужість, алкоголь і плач у подушку. Не дивно, що ця дитина тепер росте в постійній «муштрі»: «...ти не так зробила..., всі діти як діти, а ти?!..»

Цій дівчинці вже шістнадцять років. Вона не знає, що таке любов, їй відомі «замінники», але вона не знає «смаку» справжньої любови. Вона швидше може уявити смак папайї, аніж любови. Вона відчуває голод, спрагу. І тепер, йдучи вулицею, прагне зустріти Його, котрий відкриє їй незвідані горизонти любови, подарує те, чого їй так не вистачало в рідкому димі рідного дому. Для неї звичайне морозиво – несамовито смачне, бо воно «з любови», зірвана на чужому подвір'ї квітка – найкращий подарунок. Вона вірить, що ось – справжня любов! Але забуває, що її «принц Любови» теж виріс в такій сім'ї, де є сварки, алкоголь, ненависть. І він теж спраглий любови, про яку нічого не знає, проте хоче знати... Можливо, вони будуть разом і навіть одружаться... Однак їх мрія залишиться мрією, вони будуть такими ж, як і їх батьки, а їх діти продовжуватимуть замкнуте коло нелюбови. Знищити його не можуть такі спроби, як розлучення чи виїзд на заробітки. Це можна зробити любов'ю Христа, вірою в Бога. Показати, що можна любити не за щось, а любити так, як Бог полюбив нас...

Ти можеш розірвати це приречене коло української середньостатистичності любов'ю, про яку так мрієш. Відкинувши попсовість любовних відносин, показати справжність, і ти це робиш. Мабуть, тому в наших храмах так багато жінок – вони шукають розв'язки. Ти сучасна мироносиця. Як і колись, дві тисячі років тому, перед тобою є завдання нести вістку, що Христос Воскрес, що справжня любов є, що наші діти не зачахнуть серед байдужих товарно-грошових відносин. Сам Господь підкреслює важливість місії жінки, являючись спочатку мироносицею, а вже потім апостолам. Сучасна жінка покликана, як колись Пресвята Богородиця, до великої місії – виносити в собі Любов і народити її для сім'ї, світу. Всі недоречні твердження, що сучасним жінкам бракує наївності, вірності, жіночності (!) – не що інше, як спекуляції.

Ти інша, бо несеш місію Любови. Велика вдяка тобі, бо, попри зливи цинізму і урбанізації, ти прагнеш, щоб мрія Любови стала реальністю для твоїх дітей, сім'ї, близьких, для всього суспільства. Уклін тобі, що, граючись у пісочниці, показуєш, як мати має любити свою дитину-ляльку, що шукаєш справжнього кохання, а не розтрачуєш із серця святе відчуття любови, що кожен день намагаєшся дарувати своєму чоловікові і близьким любов, що свідчиш Любов Христову і кличеш щоразу рідних у храм... Уклін твоїм рукам: «забацькані», дитячі, юні, що допомагають батькам, старечі і порепані від праці, що доглядають дитину. Вони не свідчать про твій вік, але про зусилля дарувати любов. Ти жінка, твоя усмішка знає різнобарв'я людського щастя. Ти витканий життям гобелен сміху, плачу, радості. Це про тебе мовить Святе Письмо: «... Ціна її вища над перлини» (Прип. 31:10).

Дякую Тобі, що ти така є...

О. Зинич. Присвячується Жінці ... // Слово № 2 (32) (2007) с. 2-3